

til Hovederne, for Linien og ikke til dem, der aabenbart havde den værdifuldeste Interesse, nemlig de nærmeste Arvinger, men jeg har ikke faaet noget Svar derpaa, som paa nogensomhelst Maade er fyldestgjørende. Deril kommer, at naar saadanne rettlige Betragtninger skulde gjøres gjældende, skulde man tro, at de ogsaa vare gjorte gjældende i andre Lande, men naar jeg kaster Blikket paa andre Landes Lovgivning paa dette Omraade — jeg skal ikke her nærmere gaa ind derpaa, det vil senere kunne ske ved Sagens fortsatte Behandling, det er da tidnok at nævne Exempler derpaa — naar jeg ser hen til de mere konservative Lande, endog dem, der netop ere mest konservative, og som i omhyggelig Agtelse for Rettigheder pleie at staa først i Rækken blandt de europæiske Lande, saa finder jeg, at det i deres Love ikke er Hovederne for Linien, men de nærmeste virkelige Arvinger, hvem den Ret, hvortom der her er Spørgsmaal, er tillagt. Jeg skal ikke her dvæle ved de enkelte Bestemmelser, hvori Forslaget afviger fra Regjeringens Forslag, og med Hensyn til hvilke jeg tilbørlig er vendt tilbage til det, vi oprindelig havde foreslaaet i Thinget, da vi ved privat Initiativ bragte denne Sag eller en Del af denne Sag ind i Thinget. Mit Forslags 2den Afdeling, der handler om Substituering af en Pengecapital for Jordegods, gaar navnlig ud paa at lette de Substitueringer, der efter mit Forslag skulde kunne finde Sted, saaledes, at de kunne foretages af enhver Majoratsbesidder, selv om han ikke har særlig Formue. Man skal saaledes ikke fordrø nogen særegen Sikkerhed, hvor der ikke er Spørgsmaal om nogen anden Forandring; Afdragene skulde gjøres overordentlig lette. Jeg har troet at indsekomme ærede Medlemmer i Thinget, naar jeg har foreslaaet, at det Beløb, Besidderen kan tilbageholde, skal være 10 pCt. i Stedet for 5 pCt., som jeg tror der var foreslaaet i Regjeringsforslaget. — Med Hensyn til det meget vigtige Fæstespørgsmaal, som har været et Stridsømme i Thinget forrige Gang, har jeg for mit Vedkommende ikke kunnet gaa saa vidt som den forrige Regjering. Jeg har ikke villet foreslaa Andet, end at Fæsternes Stilling i det Hele ganske skal blive den samme, efter at Forandringen er indtraadt, som den hidtil har været. Naturligvis har det været mig klart, at dette mit Forslag vilde møde Modstand her i Thinget. Men det vil ogsaa være ærede Medlemmer klart, at, naar jeg skulde bringe Sagen frem, kunde jeg kun foreslaa, hvad jeg finder retfærdigt og rigtigt, ikke hvad jeg kunde vente maaste lettere vilde kunne vinde Majoritetens Behag her i Forsamlingen. — Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser maa jeg maaste endnu dvæle ved Spørgsmaalet om Testationsretten. Jeg har oftere havt Leilighed til at udtale min personlige Anskuelse til Fordel for en større Testationsfrihed. Denne Frihed er søgt opnaaet paa forskjellig Maade. Der har været Spørgsmaal om at indføre Noget, der skulde

ligne den engelske Ret til ved testamentariske Bestemmelser at belægge Eiendommene med Baand for flere Generationer. I England gaa imidlertid Bestræbelserne hos den nuværende Regjering og i alt Fald hos de mest indsigtsfulde Politikere ud paa at hæve denne Ret som skadelig med Hensyn til klare Eiendomsforhold, og som i flere Henseender mislig, og i et Dieblit, hvor man i England vil gaa bort derfra, synes det mig lidet rimelig her at foreslaa en saadan Bestemmelse. Derimod har jeg, aaset fra, om det er den allerrigtigste Maade at udvide Testationsretten paa, troet at burde foreslaa, hvad der, hvis jeg ikke feiler, blev anbefalet sidst her i Folkethinget, at indføre den almindelige vidtstrakte Testationsret, som gælder for Selveierbønder, for alle Landeieendomme. Navnlig en simpel Betragtning taler for dette, og det er, at man derved kommer til mere Lighed og Ensartethed i Forhold, som naturligen bør være ensartede. I alt Fald er det en meget stor og vidtgaaende Indvirkning i Retning af Testationsfrihed, som turde være nogenlunde vel skiftet til at indsekomme dem, der her holde stærkt paa de konservative Interesser og frygte de Forandringer, som denne Lov vil medføre. — Med Hensyn til Bevillingsmyndigheden sigte Forslagene nærmest til i alt Fald ikke at forminske den nuværende Frihed, den Berettigelse, som der ad den Veie er til at ordne, hvad der her er Tale om. — Det er naturligt et Spørgsmaal, der kommer for, hver Gang man rører ved denne Materie, om der ikke var Grund til at gaa langt videre og simpelt hen hæve disse Baand og forlange, at disse Eiendomme simpelt hen skulde gaa over til den almindelige borgerlige Lovgivning om Arv, men ligesom jeg tidligere har udtalt mig mod denne stærke og meget indgribende Veie, har jeg selvfølgelig heller ikke her, da jeg bestemte mig til selv at fremlægge dette Lovforslag, troet det rigtigt at gaa saa vidt. Jeg har troet, at det ikke var rigtigt at gjøre Andet, end at tillade de vedkommende Familier, de vedkommende Besiddere i ethvert Tilfælde selv at træffe Bestemmelser om de store Forandringer, som jeg ganske vist anser det for ønskeligt komme til at foregaa.

Formanden: Exemplarer af det indbragte Lovforslag vilde blive omdelt.

Man gif derefter til den under Nr. 3 paa Dagsordenen opførte Sag, som var:

Første Behandling af „Forslag til Lov indeholdende Tillæg til § 12 i Lov af 25de Marts 1871 om Lønninger for forskjellige under Justitsministeriet hørende Embeds- og Bestillingsmænd.“ (Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2933 ff.).

Da Ingen ønskede at udtale sig, fattedes Sagens